

Hernád Péter

PANNÓNIA PARANCSNOK

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT

Gaura Ágnes

BORBÍRÓ BORBÁLA-SOROZAT

Vámpírok Múzsája
Átkozott balszerencse
Lidércnyomás
Lángmarta örökség
Attila koporsója

BORIVERZUM ÉS MÁS TÖRTÉNETEK:

Embertelen jó

J. Goldenlane

Éjfél
Farkastestvér
Napnak fénye
Holdnak árnyéka
Isteni balbé
Pokoli balbé

Eric Muldoom

Éjféli erdő
Boszorkánylovag

Harrison Fawcett

Katedrális I.
Katedrális II.
Katedrális III.
Katedrális IV.

Hernád Péter

Hollóember
Pannónia Parancsnok

Raoul Renier

Sötét álmok

Szántai Zsolt

Trigorum

Somlói Ferenc

A Csodák Könyve

Honfy Ágnes

Arany Birodalom

ELŐKÉSZÜLETBEN

J. Goldenlane: *Csillagok szikrái**

Hernád Péter: *Alakváltó**

Hernád Péter: *Fanyűvő**

*munkacím

Hernád Péter

PANNÓNIA
PARANCSNOK

Delta Vision Kft.
Budapest, 2016

DELTA VISION EXKLUZÍV

Pannónia Parancsnok

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Hernád Péter, 2016
© Delta Vision Kft., 2016
Borítófestmény © Kovács Péter, 2016
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-205-4
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

PROLÓGUS

– *Korrupt, hülye, gerinctelen alak!*

Néha átok is lehet, ha valaki mindenre emlékszik, és ez éppen ilyen eset volt. Ezeket a szavakat nem lehetett figyelmen kívül hagyni, ezek most az elevenjébe vágtak.

Homonnai Ignác, kódnevén Pannónia Parancsnok remegő kézzel masszírozta meg a halántékát, de ez sem segített. A hangok belülről jöttek, a legszemélyesebb gondolataiból rángatták ki újra és újra, és mintha egy egész kórus zengett volna a fejében. Még otthon is nehéz lett volna ép ésszel elviselni, de a munkahelyi nagy, közös irodában, tíz munkatárs árgus tekintete előtt maga volt a pokol.

A világ szuperhőseit kontrolláló árnyékszervezet, a Kamara minden alárendeltjétől megkövetelte, hogy az álcájuk részeként rendelkezzenek civil állással, amelyet a szigorú szabályzat szerint csakis alapos indokokkal hanyagolhattak el. A közel negyvennyolc órás, masszív ivászatot, amivel Ignác az elmúlt hétvégét töltötte, aligha fogadták volna el alapos indokként – főleg nem egy olyan szuperhőstől, aki egyenest a vezetője országa csapatának. Így Ignácnak nem maradt más

választása, mint megpróbálkozni a lehetetlennel: elkezdni valahogy egy új hetet.

Péntek este, amikor a történetek súlya elől a kedvenc konyakjai nyújtotta, jól ismert mámorba, illetve a felmenői emlékei közé menekült, ez még beláthatatlanul távoli problémának tűnt, így különösebben nem is foglalkozott vele. Ám a hétvégék a szuperhősöknek sem tartanak örökké; a könyörtelen hétfő reggel már azzal a rémisztő felismeréssel együtt érkezett meg, hogy nincs több kibúvó, nem futhat tovább. Előbb-utóbb szembe kell néznie a valósággal.

Természetesen most is ő rontotta el, ahogy korábban is, számtalanszor. A péntek esti terv még tökéletesen működött; a mértéktelenül benyakalt konyaktól szinte azonnal delíriumos állapotba került; újraélte a felmenői néhány látványos kalandját, vagy csak élvezte a részegség meghitt, békés idilljét, ami kitarzott egészen ma reggelig. Amikor felébredt, csak fizikailag volt rosszul, lélekben kellemesen állandó, tompa közönnyel élt meg mindent, és ez a remélnél is felszabadítóbb érzéssel járt. Ebből erőt merítve valahogy sikerült felkelnie az ágyból, a kerepesőri lakásából néhány átszállással elvergődött a munkahelyét jelentő, belvárosi hivatalépületig, és a csodával határos módon a saját lábán ért be még az irodájába is.

A hibát ott követte el, hogy a másnapos tortúrák megszokott rutinját követve útközben vásárolt és megivott egy gyógysört, egy menetben orvosolva az alkoholhiány és az elmaradt étkezések problémáit. Ez kisvártatva hatott... túl jól is, ami azt illeti.

Ahogy reggel az íróasztalára könyökölve próbálta beazonosítani az irodában terjedő friss kávéillat forrását, a tompa

sajgás a fejében egyszer csak engedett, széttörte biztos falait, és pillanatok alatt átkozott lüktetéssé alakult át. Ezután, akár egy hosszú áramszünetet követően váratlanul újrainduló bekapcsolva felejtett házimozi-rendszer, a fejébe robbantak a napok óta nem hallott, átkozott hangok.

– *Korrupt, hülye, gerinctelen alak!*

Ignác segítségül hívta másik bevett fegyverét, az irodai varázszerők leghatékonyabbikát, a méregerős feketekávét, de ezzel már elkésett. A vérnyomása az egekbe szökött ugyan, a szeme kiszáradt, a koponyájában görcsölő erek a migrénes gyötrelém újabb és újabb tartományait tárták fel előtte, ám a hangok már vele maradtak. Valahol mélyen meg is értette őket... és talán éppen ezzel volt a baj.

Tetszik vagy sem, a tények egyértelműek: a Magyarországot oltalmazó szuperhőscsapat, a Garabonciás Osztag péntek este csúfos vereséget szenvedett. Szuperhőstársa, Garai Gábor, a Hollóember életét vesztette egy ötszáz éves vámpírral vívott harcban. Másik két szuperhőse, a gondolatolvasó Koltai Lilla, más néven Fürkész, és Vész Konrád, alias Fanyűvő pedig Ignácot tették felelőssé a történekeért, majd páros lábbal rúgták ki a csapat főhadiszállásául szolgáló Annavölgyi Víztoronyból. Sőt, a történeke után voltaképpen az is mérhetetlen megszégyenítésbe került tőle, hogy továbbra is parancsnokuknak nevezhesse magát. A rangját talán megtarthatta, de csapat már nem állt mögötte.

A sokadik kávéja felett merengő Ignác azt is megállapította, hogy az évtized legsúlyosabb másnaposágnál tulajdonképpen nem is ért el többet a hétvégi erőfeszítésével. Hogyan is remélhette, hogy megfeledezhet a történekekről! Elvégre

a talentuma, ami szuperhőssé tette, éppen az *emlékezés* volt. Soha, semmit nem felejtett el, és nemcsak a saját emlékeit őrizte kitörölhetetlenül, de valamennyi férfiági felmenője emlékeit is, ami tizenöt évezrednyi emlékanyagot jelentett, az őskortól kezdve ma reggelig bezárólag.

A tudás legszentebb őre, természetesen.

Sokáig élt abban a hitben, hogy éppen a képességnek, és az ezáltal rendelkezésére álló tizenötezer évnyi tapasztalatnak köszönheti szuperhősparancsnoknak való kinevezését, ám péntek éjszaka Lilla előállt egy másik logikus magyarázattal. Fűrész úgy vélte, Ignácot éppen azért állították a magyar csapat élére, hogy alkalmatlan vezetőként mindenben hátráltassa őket a küldetéseik során. Fanyűvő, a szinte sebezhetetlen harcos pedig száz százalékgig egyetértett a társával.

Ignác a tenyerébe temette az arcát, és felsóhajtott. Tudta, hogy ezt már többen kiszúrják az irodában, ezért a monitora mögé húzódott, hogy minél kevesebben láthassanak rá. Kattintgatott párat a számítógépén, hogy a gondja ügymeneti problémának tűnjön, és ezzel nyert még magának néhány percet, mielőtt elindulna a susmus a hétfőndort figyelembe véve is elgondolkodtatóan alulteljesítő Homonnairól.

Nem volt jobb ötlete, elébe kellett menni a dolgoknak. Meghallgatni a kórust, ami belülről kínozza, foglalkozni vele, odafigyelni rá... és csak bízni abban, hogy így egyszer abbahagyja végre.

– Korrupt, hülye, gerinctelen alak!

Csak összpontosítania kellett, és Lilla szavai máris a fülében csengtek, a szívébe martak. Nem mintha egyetértett volna velük. A korruptot nagyon erős kifejezésnek találta;

igaz ugyan, hogy az elmúlt évek során felmarkolt pár millió forintot a hírheft gengsztervezértől, Szendrői Antaltól, de csupán annyit vállalt cserébe, hogy távol tartja a fanatikus Gábor atyát egy focipálya-biznisztől. A Göröngyös ügye meglehetősen marginális kérdésnek tűnt a világ nagy gondjaihoz képest, sőt... Miért is volna jobb az, ha téglásdűlői huli-gánok kergetik a labdát a pályán, mintha tehetős, jól szituált adófizetők hagyják ott a pénzüket, csak azért, hogy a gyerekeik gokartozhassanak?

– *Minnek keresel magyarázatokat, ha még te is szégyelled magad miatt-ta? Jól mondta Lilluska, korrupt vagy...*

Nem is tudta, ki szólt, és ez egyszerre bosszantotta és töltötte el félelemmel. Valaha a talentuma nem engedte, hogy az elődei az engedélye nélkül kommunikáljanak vele, ám most, hogy állandóan hallotta a fejében a zsongást, már képtelenség volt felismerni őket. Vagy csak a saját kétségei szólaltak meg az ő hangjukon? Ezért sem lehetett nyugodt, az emlékezőkhöz ugyanúgy hozzátartozott a tudathasadás, mint a repülő emberekhez az istenkomplexus, vagy a gondolatolvasókhoz az üldözési mánia. Mindazonáltal ez a megjegyzés jó eséllyel dicső ősetől, a Hunyadi kori bajvívótól, Homonnai Gáspártól származhatott. Pannónia Parancsnok vele ápolta a legszorosabb kapcsolatot a felmenői közül.

A jó öreg Gáspár vitéz hatvan éven keresztül csépelte a Hunyadiak, és a Magyar Királyság ellenségeit, rendszerint törököket, tatárokat, huszitákat. Ám olyankor sem kellett félni, amikor kard helyett karóval, csatacsillag helyett ezüsttőrrel, jóféle badacsonyi bor helyett szenteltvízes flaskával szerelkezett fel. Ilyenkor boszorkányokkal, mágusokkal, vámpírokkal

mérte össze az erejét, akik ugyanolyan valóságosnak tűntek Ignác emlékei között, mint a Mezőkeresztesnél megvert török sereg. Gáspár velük szemben sem vallott szégyent, ámbár a vajákos fondorlatosságok elleni harcban sosem lelte akkora örömét, mint a tömeges, nyílt mezei ütközetekben, vagy a várostromokban.

A lovag szolgálatai még manapság, a huszonegyedik században is nélkülözhetetlenek voltak, hiszen Gáspár felett Pannónia Parancsnok biztonságáért. Fanyűvő és Hollóember nem lehettek állandóan Ignác mellett, (sőt nagy valószínűséggel soha többé nem lesznek; legalábbis Gábor semmiképpen sem) miközben a szuperhős-lét mindig is bővelkedett veszélyekben, még Magyarországon, ezekben a békeidőkben is. Márpedig amikor harcra került a sor, Gáspárnak nem akadt párja. A XXI. századi körülmények sem hozták zavarba, az utódai elég gyakran előhívták hozzá, hogy legyen alkalma lépést tartani a fegyverek fejlődésével. A középkori bajvívó manapság bekötött szemmel pillanatok alatt szét-szedte és összerakta a Kalasnyikovot, de ami még fontosabb, utána mindent el is talált vele. Gyakran zsörtölődött persze, hogy bezzeg a régi, szép időkben, mikor a csatákat még lovakkal és szablyákkal vívták, férfi-férfi ellen... de Ignác elől nem tudta elrejtteni a gyermeki lelkesedését, amikor Konráddal kimentek a régi orosz laktanya elhagyatott löterére kézi-gránátokat dobálni.

– Ha azt képzeled, hogy meghat a hízelgésed, hát hatalmasat tévedsz! Különben is, most nem rólam beszélünk, hanem rólad!

Igen, ez a helyreutasítás csakis Gáspár vitéztől jöhetett. A loagnak egyetlen hibája akadt csupán; ritkán elégedett meg

annyival, hogy ha sorra kerül, mindenkit móresre tanítson Ignác nevében – alkalmanként megpróbált Pannónia Parancsnok lelkiismereteként is funkcionálni.

Csakhogy most nem volt igaza. Nagyon nem! Hiszen alig költött magára abból a pénzből! A jobb éttermeket végiglátogatta persze, főleg az olyanokat, amik azóta nyitottak, hogy utoljára nagyobb összeghez jutott. Illetve pár régi kedvencet, de azok közül is csak azokat, amelyek eljutottak a Michelin-csillagig, vagy legalább a közelébe. Emellett néhány hétig kubai szivarral lazított esténként, ami mellé pár üveg jobbféle konyak is legurult... Ám a Szendrőitől szerzett pénz nagy részéből régészcsoportokat finanszírozott, akik a megbízásából Attila sírja után kutattak. Ez utóbbi pedig túlzás nélkül nevezhető közérdeknek, mi több, a Garabonciás Osztagnak is jól felfogott érdeke.

– *A nagy részéből?* – hüledezett Gáspár.

Ignác nagy levegőt vett, de sikertelenül nyugtatgatta magát, ezért úgy döntött, ezt nem hagyhatja annyiban.

– *Nos, rendben, ha a nagy részéből nem is, de a feléből-negyedéből biztosan* – üzenté vissza a Hunyadiak bajnokának. – *Korrupcióról tehát értelmetlen beszélni!*

– *Az összes régészcsoport leállt a munkával, mert hónapok óta nem kaptak fizetést!* – akadékoskodott Gáspár. – *Most különben sem Attila sírjáról beszélünk! Még csak nem is a focipályáról...*

Gáspár vitéz egy bizonyos telefonhívásra utalt, és jó helyen keresgélt, mert azóta Ignác sem tudott nyugodtan aludni. Miután a társai elindultak a Szendrői-villába, Pannónia Parancsnok azonnal felhívta az oligarchát, hogy figyelmeztesse a veszélyre. Abban a pillanatban ez tűnt a legkézenfekvőbb

megoldásnak. Hiszen esélye sem volt megállítani a kis focistája halála miatt begőzölt Hollóembert, és ha mégis megpróbál közbeavatkozni, legfeljebb annyit ér el, hogy Fanyűvőt és Fűrkésztt is a pap oldalára állítja.

Ezzel együtt a Szendrői Antalnak küldött figyelmeztetéssel csupán óvni akarta a szuperhőseit, nem pedig bajba sodorni őket. Aligha Ignác hibája, hogy ez egy ilyen csapat. Sem a parancsra, sem a szép szóra, sem az észérvekre nem hallgatnak. Alkalmanként egészen rendhagyó megoldásokkal kell kirukkolnia, ha jót akar nekik. Akármilyen hülyén hangzik is, a saját érdekükben árulta el őket. Értük, nem ellenük.

Ráadásul a megoldása működni látszott; Szendrői Antal még idejében felpattant a gépére, és akár egerutat is nyerhetett volna... Arra senki sem számíthatott, hogy az eszelős Gábor utoléri a levegőben. Igaz is, arra vajon hogy lehetett képes? Hollóember a valaha élt legerősebb magyar szuperhősök egyike volt, de egy repülőgépet utolérni, az már képességébe illett.

Nyilván Garai Gábor talentuma is felerősödött, akárcsak Ignácé. Valami zajlik körülöttük, ami megnöveli a szuperhősök erejét. És nem csak azt. Péntek este, a vita hevében Pannónia Parancsnok szemüvege összetört. Lilla verte le, és Konrád lépett rá, vagy fordítva, nem emlékezett pontosan. A talentum segítségével persze felidézhetné a történeteket, de nem akarta tudni, szándékosan tették-e, vagy véletlenül történt, amikor lökdösődésig fajult a heves szóváltás. Ami fontosabb: arra számított, a hetet a látszerésznél kezdi, de hétfő reggel, amikor kilépett a sorház elé, ötven lépésről leolvasta a távolodó 299-es busz rendszámát

Persze olyan történt már máskor is, hogy szuperhősök képességei váratlanul a lehetetlen magasságáig megerősödtek, aztán ugyanolyan hirtelen visszaestek, azaz a felemelkedések sosem bizonyultak tartósnak. Pannónia Parancsnok remélte, ez a mostani fellángolás sem tart majd örökké. Fantasztikus érzés ugyan, hogy szinte bármiféle felkészülés nélkül, a gondolat sebességével képes kommunikálni az őseivel, és másodpercek alatt előrehívhatja bármelyiküket, de nagyon rosszkor jutott el erre a szintre. A felmenői ugyanis semmi másra nem használták az új lehetőségeket, mint hogy megállás nélkül baszogassák... És ebben vitán felül Gáspár vitéz járt az élen, aki a legjobban értett hozzá.

– *Volt ott egy vámpír is...* – emlékeztette a Hunyadiak bajnoka.

Az sem az ő hibája volt. Ami Merényit, a vámpírt illeti, amikor Pannónia Parancsnok telefonált az oligarchának, még fogalma sem lehetett róla, hogy éppen Szendrői Antal uszította rájuk a szörnyeteget. Mint ahogy arra sem számíthatott, hogy a nyomozásuk végén csapda vár a társaira. Persze ha vették volna a fáradtságot, és higgadtan végiggondolják az istvántelepi depóban felrobbanó pokolgépig vezető ok-okozat összefüggéseket, csakis arra a következtetésre juthattak volna, hogy Ignácnak ebben elhanyagolható a felelőssége, ha ugyan létezik egyáltalán. Éppen ellenkezőleg, ha csak nagy néha hallgatnának rá, talán minden másképp alakul.

– *Te mindig, mindent meg tudsz magyarul, igaz? De tudod mit? A lelked rajta, én többet ebbe nem szólok bele...*

Gáspár vitéz sértetten elhallgatott. Mindig ezt csinálta, ha nem maradt mit felhoznia Pannónia Parancsnok gondosan

felsorakoztatott észérveivel szemben. Ezzel egy időben Ignác karja felemelkedett az íróasztaláról, és legyintett egy nagyot. Önkéntelen mozdulat volt, nem Pannónia Parancsnoké, hanem a lovagé.

Ignác körbesandított, ám az irodában senkinek sem tűnt fel az idétlen és kényes pillanat. Évek óta a sarokasztalnál ült, egy hatalmas, özönvíz előtt gyártott monitor, egy még nagyobb, ősrégi nyomtató takarásában. Így nem zavarta a többieket, amikor a monoton hivatali munka közben önkéntelenül is visszarévedt a múltba, és idegen nyelveken kezdett el motyogni, vagy rosszabb esetben kiabálni.

A Hunyadiak bajvívója hála istennek visszavonult, de mielőtt Pannónia Parancsnok megkönnyebbülhetett volna, máris új kritikusa akadt.

– *Miért keresel mentségeket? Csak azt szoktad elvenni, ami megillet! Milyen világ lenne az, ahol a hatalmasok önként lemondanának a kiváltságaikról, vagy meg kellene indokolniuk a szeszélyeiket? Igaza van annak a gondolatolvasó templomi szajbának, szerencsétlen utódom. Te súlyosan ostoba vagy. Eljött az ideje, hogy előrehívj engem, Omenészt, a mágusok leghatalmasabbikát!*

Omenész, az atlantiszi mágus. Hónapok óta nem jelentkezett, de várható volt, hogy ennyire mozgalmas napok után hallatni fogja a hangját. Vele roppant óvatosan kellett bánni. Bizonyítottan hajlamos volt rá, hogy megpróbálja kiszorítani a testükből a leszármazottait, és az alakjukban viláгурalomra törjön. Ha egyszer a törekvéseit siker koronázza, az borzasztó következményekkel járhat. Omenész tökéletesen amorális volt, és gyűlölt kispályán játszani; még elsüllyedt kontinens is szerepelt a bűnlajstromán, nem is egy, hanem mindjárt há-

rom: Atlantisz, Lemúria és Mu. Szerencsére Omenész előrehívásait megállapodás szabályozta. Az egyezmény közötté és az utódai között még abban az időben köttetett, amikor a piramisok felemelkedtek, és megszeghetetlen részévé vált a talentumnak. Eszerint a mágus háromszor segít ellenszolgáltatás nélkül az aktuális emlékezőnek, ám a negyedik alkalommal, ha segítséget nyújtott, jogában áll magához ragadni az irányítást, teljesen kisajátítva leszármazottja testét. A háromból két segítséget Ignác sajnos hirtelen indulatában eléggé bagatell dolgokra pazarolt.

Az első például a Garabonciás Osztag szolgálati kocsijának elpusztíthatatlanná tételére. A nagykorúságát rég betöltött, ütött-kopott kisteherautót – egykor tán Skoda lehetett, de Ignác nem mert volna rá megesküdni – olyan rovasok védtek, mint egy ókori félisten harci szekerét. Főleg ezért sikerült Konrádnak lebontani vele a fél Annavölgyi repülőteret anélkül, hogy elemeire hullott volna alatta a húszéves karosszéria. És nem az volt az első alkalom, amikor azok a rovasok kiállták a próbákat.

Az egyszeri szuperhősparancsnok azt gondolná, minden csapattag ilyen autóra vágyik, pedig ennél mi sem áll távolabb a valóságtól. Éppen a Garabonciás Mobil szolgált alapul annak az örökös sértődésforrásnak, hogy Pannónia Parancsnok nem hajlandó új kocsit vásárolni a csapat számára. De miért tette volna? Hiszen a legmodernebb, csúcstechnológiával felszerelt katonai terepjáró sem védte volna őket olyan hatékonyan, mint a rozzant Garabonciás Mobil! A társai persze divatos terepjárókkal szerettek volna parádézni, mint Sztari Jenő gengszterei. Az igazság, miszerint egy afféle impozáns, ám mindent

összevetve voltaképpen hétköznapi terepjárót egyszer Konrád saját kezűleg borított árokba, miközben a nagykorúságát rég betöltött furgonjuk feltehetően egy atomcsapást is átvészelve, természetesen süket fülekre talált.

A második segítséget Ignác akkor tékozolta el, amikor egy áramszünet éppen a Bajnokok Ligája döntő nyolcvanadik percében borította sötétségbe a XXV. kerületet. Konrád őrrjögött, Gábor paphoz méltatlan szitkaiba még Stieber bácsi, az utolsó annavölgyi kocsis is belepirult volna. Ignác akkoriban már érezte, hogy nincs minden rendben közte és az alárendeltjei között. A közös meccsnézést egyfajta csapatépítő tréningnek szánta, mivel őt magát hidegen hagyta a labdarúgás. És mi tagadás, a meccsnézés mellé elfogyasztott ipari mennyiségű fröccs is aláásta az ítélőképességét. Elhatározta, hogy jó fej lesz, szólította Omenészt, és az atlantiszi mágussal működésbe hozatta a tévét. Az egész kerületben csak nekik hármuknak adatott meg végigizgulni a meccs hajráját – illetve Ignácnak nem, mivel neki az aljas Omenész szándékosan elkottyintotta, már nem rúgnak több gölt. Utóbbit talán csak tippelte, de ez így is jó lecke volt azzal kapcsolatban, nagy általánosságban mennyit érnek az ördöggel kötött alkuk.

Ezért aztán a harmadik segítséget már gondosan őrizgette, mégpedig arra az esetre, ha ősrégi ellenségük, Cézium elvtárs nem tekintené lezártnak a múltat, és egyszer újra felbukkana leszámolni a Garabonciás Osztaggal. Persze amikor a társai megtudták, hogy ilyen hatalmas segítséget először a roncsautójuk elpusztíthatatlanná tételére, utóbb pedig meccsnézésre pazarolt el, a legnagyobb egyetértésben vonták kétségbe az épelméjűségét. Úgy vélték, ez olyan, mintha Bilbó és

Frodó arra használták volna az Egy Gyűrűt, hogy fürdőző elf hajadonokat lessenek meg a folyóparton.

A másik aspektusa az ügynek, miszerint valaki akkora teherrel éli az életét, hogy Omenész-kaliberű, pusztító hatalmú ősmágust hordoz magában, már a legkevésbé sem érdekelte őket. Ez sajnos ilyen csapat volt; egymás kritizálására mindig több hajlandóságot mutattak, mint a minőségi szuperhős munkára, amit a Kamara elvárt, és amit Ignácnak kellett volna kihoznia belőlük. Már ha lehet még magyar csapatról beszélni.

– Volt már rosszabb is. 1919-ben például a csapat két pártra szakadt, a pesti vörösök Tüstént irányítása alatt a Fanyűvő vezette szegedi fehérek ellen. Azt is átvészeltük valahogy.

A fatalista beletörődést Homonnai Ágoston sugalmazhatta, Ignác dédapja, a feltaláló. Ágoston az általa emlegetett, zűrzavaros időkben semlegességet hirdetve visszavonult a Víztoronyba, arra hivatkozva, hogy csodás új találmányon dolgozik, ami rövid távon megszünteti a világháború utáni élelmiszerhiányt, hosszú távon pedig akár a minden oldalról szorongatott Magyarország megmentésére is alkalmas lehet. Csakhogy a rejtélyes találmány soha nem készült el. Ágostont elvitte a spanyolnátha, a hagyatékában kutató társai pedig nem találtak semmilyen anyagot, ami a mesterművéhez kapcsolódott volna. Csupán egy vaskos paksamétára való sakkfeladvány akadt a kezükbe; a feltaláló ezekkel ütötte el az időt, miközben várta, hogy a dolgok maguktól jobbra forduljanak.

A dédapja tehát a hobbiához menekült a viszontagságok elől, de erősen kérdéses, Ignác is megteheti-e ugyanezt.

Szorulni fog, ha a Kamara értesül róla, hogy hagyta szétesni a rábízott csapatot, és Magyarország szuperhős védelem nélkül maradt. Márpedig a végtelenségig nem titkolhatja el előlük a történeteket. Az írásbeli jelentésekben még adódott alkalom a mismásolásra, bizonyos tények megfelelő megvilágításba helyezésére, de Hollóember halálán nem tud mit szépíteni. Egy szuperhős elvesztése automatikusan kamarai vizsgálatot von maga után, amelyhez hozzátartoznak a helyszínen fontoskodó revizorok is. Akkor pedig azt sem titkolhatja tovább, hogy Fürkész és Fanyűvő ajtót mutattak neki.

– *Csakugyan az a legnagyobb gondod ebben a helyzetben, hogy a Kamara esetleg a körmödre néz? A kenyeres pajtásod halála meg sem rendít?*

Gáspár vitéz tehát mégsem vonult vissza, inkább csak erőt gyűjtött a piszkálódás folytatásához. Ez mellesleg lovaghoz méltatlan, övön aluli ütés volt.

Pannónia Parancsnok keresni kezdte a frappáns visszavágást... de nem találta, és ettől őszintén zavarba jött. Természetesen szó sincs róla, hogy ne sajnálná a repülő embert, ne gyászolná megrendülten. Egyszerűen csak másképp érzett élőkkel és holtakkal, jelennel és múlttal kapcsolatban, mint a legtöbb ember. Számára Gábor örökké valóságos marad, akár-mikor felidézheti a vele kapcsolatos emlékeket, és olyan lesz, mintha ott állna mellette. Hiszen a fejében élő felmenőket sem érezte soha holtaknak vagy szellemeknek, éppen ellenkezőleg, nagyon is éltek. Most például még a keresztvizet is lehúzzák szerencsétlen utódjukról...

– *Tedd félre az érzelmeket, és próbálj végre racionális döntéseket hozni!*

Ezt Homonnai Oszkár, a mérnök vetette közbe, Ignác nagypapja. Mivel a talentuma ellentmondott a logika imádatá-

nak, legalább annyira szenvedett a szuperhős-léttől, mint manapság Lilla. (Egy ízben önként szanatóriumba vonult, hátha sikerül kigyógyítani az általa tudathasadásként diagnosztizált betegségéből, de persze az orvosok hiába fáradoztak.) Oszkár megfontolandó tanáccsal rukkolt elő. Mi lenne ebben a helyzetben a legracionálisabb döntés?

Ha a törvény betűjéhez igazodik, Lilla és Konrád súlyos függelemsértést követtek el azzal, hogy a rangjától megfosztva kiebrudalták a Víztoronyból. Jog szerint ettől kezdve Pannónia Parancsnok egymagában alkotja a Garabonciás Osztagot, Fürkész és Fanyűvő pedig zendülők. Ha a Kamara elé terjeszti az ügyet, a szuperhős szervezetnek aligha lesz más választása, mint renegáttá nyilvánítani a társait. Ideig-óráig ezután ellébecolhat akár egyedül is. Bár a győzelemért a csapat szétesésével fizettek, de a célt előzőleg még elérték, Merényi István, a rettegett vámpír elpusztult – pár évig most nyugalom várható.

Később, ha a Kamara már nagyon szorongatja, felkutatja az egyelőre talonban heverő magyar szuperhős jelölteket. Ki tudja, a következő generáció talán együttműködőbb is lesz, mint a hőbörgő Fanyűvő, a hisztis Fürkész, és szegény, rögeszmés Hollóember triumvirátusa...

Ennél praktikusabb megoldás egyszerűen nem létezhet.

– *Abogy gerinctelenebb sem. . .* – figyelmeztette egy újabb hang.

Homonnai József, a reformerből lett honvédőrnagy vádolta így. Ignác szépapja a „haza és haladás” gondolatánál csak a becsületére volt kényesebb; a Vérmezőn megvívott kardpárba-jainak és golyóváltásainak Clair Vilmos teljes fejezetet szentelt *Magyar Párbaj* című híres könyvében. A gerinceségének persze megvoltak a maguk határai. Józsefre manapság csak

azért nem emlékeznek a tizennegyedik aradi vértanúként, mert a letartóztatására érkező dragonyosokat a Habsburg-imádat-
tal aligha vádolható Gáspár vitéz fogadta.

– *Vállaltam volna a felelősséget!* – tiltakozott József. – *Senki sem kérte Gáspárt, hogy vegye át tőlem az irányítást. . .*

Kérni ugyan senki sem kérte, de azért előzőleg a szorgos kezek előásták a lomtárból a családtörténetet végigkísérő, különleges csatacsillagot, ellátták új markolattal, megolajozták a láncot, hegyesre fenték a tüskéket. Azután megtöltötték sörét-
tel a vadászpuskát is, és a dragonyosok közül hírmondó sem maradt. Másodszorra már zászlóalj nagyságú erővel vonultak ki, és mivel nem hitték el, hogy az előző különítmény elpusztí-
tása csupán egyetlen ember műve, megtorlásként felakasztot-
tak néhány annavölgyi parasztot. József csak ezután adta meg magát, de a császáriak helyett a cár kozákjainak.

A honvédőrnagy sértetten elhallgatott, pedig Ignác nem hibáztatta. Őséhez hasonlatosan ő sem lesz hajlandó ár-
tatlanul odaállni egy elfogult és rosszindulatú bíróság elé. Vélhetőleg közös pont is lesz a két ítéletészekben. Schatten, a Kamara Közép-Európaért felelős osztályvezetője akkortájt közreműködött az aradi véstörvényszék munkájában, sőt sa-
ját maga határozta meg a vezérlő elvet, ami nem volt más, mint a könyörtelen megtorlás. Sokkal több kíméletet nyilván most sem fog mutatni; inkább Lilla és Konrád kerüljenek elé, mint Ignác.

– *Felelősséggel tartozol az embereidért!* – erősködött tovább a honvédőrnagy.

Megtehetette, nem tudhatta, milyen ez. Mivel a Garabon-
ciás Osztag közvetlenül a Kiegyezés után alakult, József volt

az első naplóember, aki a csapat tagjának vallhatta magát, a parancsnoklás terhével azonban soha nem kellett megbirkóznia.

Első hallásra természetesen hatalmas elismerés, ha valaki az országa szuperhős alakulatát irányíthatja. A Víztoronyban valahol még őrizgették a régi, bőrkötésű könyvet, melybe lejegyezték a szolgálatba lépő parancsnokok székfoglaló beszédeit. Valódi frázisgyűjtemény volt: hatalmas megtiszteltetés, nagy dicsőség, szép és nehéz feladat és így tovább.

Ignácra annak idején inspirálóan hatottak a nemes kijelentések, de hamar ráébredt, a valóság teljesen más. A magyar szuperhős alakulatot irányítani súlyos és hálátlan kötelességnek bizonyult, temérdek fáradsággal, véget nem érő stresszel, örökös megaláztatással teli kínlódásnak. Neki nem adatott meg bemutatkozó szónoklatot tartani. Az újjáalakuláskor még csak Konráddal alkották a csapatot, és Fanyűvő nem volt kíváncsi a gondolataira. Azóta számtalanszor eljátszott az ötlettel, miszerint utólag mégis megírja a székfoglaló beszédét, és bejegyezi a könyvbe. Csakis a tanulság miatt: hogy az utódja ne kövesse el azt a hibát, amit ő, és a legrosszabbra készüljön, aki magyar szuperhős alakulatot akar vezetni.

A parancsnok ugyanis örökké két malomkő között őrlődik. Először is nyomást gyakoroltak rá a Kamara elvárásai, közel ötszáz oldalas alapszabályzatba foglalva, amelynek betű szerint megkövetelték a betartását. A regula két fő alapelve épült, az első a szuperhősök létezésének mindenáron való titokban tartása, a második a Kamarának való feltétlen engedelmesség. A részletek tekintetében a szabályzatról elmondható volt, hogy miközben számos terhet rótt a szuperhősökre,

eszközt alig adott a kezükbe, jogokkal pedig szinte egyáltalán nem ruházta fel őket.

Ennek a helyenként vasszigorral megalkotott, máshol értelmetlenül bürokratikus szabályzatnak más országok hasonló alakulatai sem feleltek meg egykönnyen. Ám a magyarok helyzetét külön megnehezítette, hogy az ötvenhatos események óta priuszosnak számítottak a szuperszervezet szemében. Minden apró botlásuk, a legjelentéktelenebb elhajlásuk is sokszoros súllyal esett a latba. Márpedig a Kamara hajlott rá, hogy a legapróbb hiba után is elővegye a parancsnokot, miközben támogatást legfeljebb módjával nyújtottak neki, de sokszor inkább egyáltalán nem.

Alul pedig valóságos örvény kavarog a parancsnok alatt, a beosztott szuperhősök megállás nélküli panaszkodása és elégedetlensége. A fentebb említett szabályzat ugyanis semmi másra nem jó, mint hogy kényelmetlenné tegye a szuperhősök civil életét, de cserébe minden módon hátráltassa őket a kötelességeik teljesítésében. Persze senki sem szokott a Kamarához fordulni a panaszával. A panaszkodás már majdnem kritika, a kritika roppant közel áll az engedetlenséghez, az engedetlenség pedig egyenes út a renegáttá nyilvánításhoz. Ezért az alárendeltek inkább a parancsnokukat zaklatják. Ha pedig nem kapják meg, amit akarnak (márpedig nem fogják), vagy nem úgy alakul, ahogy nekik tetszik (soha nem úgy alakul), akkor bizony a parancsnokot fogják gyűlölni is érte. A magyaroknak ezen a téren is meg kellett szenvedniük egy külön, rájuk szabott nehézséggel – bár ebben legalább számos más kelet-európai, latin-amerikai vagy harmadik világbeli alakulattal osztoztak – nevezetesen a pénztelenséggel.

A mondás, miszerint Amerikában egy utcaseprő is többet keres, mint Magyarországon egy szuperhős, még a múlt század harmincas éveiben született, és sajnos azóta sem veszített az aktualitásából.

Mindettől függetlenül Ignác a mai napig úgy vélte, kellőképpen fegyelmezett, önmagukra és a küldetésükre igényes, felelősségteljes tagsággal a csapata sokra vihette volna. Csak-hogy a Garabonciás Osztagot most nem ilyen jellemek alkották.

Fanyűvő legfeljebb a képességek tekintetében számított kétszáz éves magyar hőrosznak, a mentalitása és a felelősségérzete sokkal közelebb állt egy tizenéves futballhuligánéhoz.

Fürkész örökké csak nyafogott, amiért nem élhet úgy, mint a normális emberek. Ignác néha megpróbálta az értésére adni, semmiféle garancia nincs arra, hogy a fakanál mögött vagy gyerekeket terelgetve jobb sorsa lenne. Ezen alkalmakkor gondosan ügyelt a tárgyilagos hangnemre, és jó szándéka érzetetésére, a vége mégis, szinte kivétel nélkül ajtócsapkodás lett.

A legrosszabb mégis szerencsétlen Hollóember volt, aki a többiekhez képest szent küldetéstudatában jócskán átesett a ló túloldalára. Gábor már azon megsértődött, ha valamilyik társa a nagy világmegváltás közepette megállt öt percre elszívni egy szál cigit.

Ez már csak így működött. A szuperhősök emellett kizárólag a saját sérelmeikkel foglalkoztak, de magasról tettek rá, mindeközben a parancsnokukat mennyire rágja meg az élet. A jó döntéseit soha nem dicsérték, bezzeg hőzöngő mindig akadt, aki a legapróbb hibába is képes volt belekötni... Ha kicsit maga felé hajlik a keze, máris korrump. Ha próbál a

Kamara kedvében járni, máris gerinctelen. Csak egyszer tévedjen, és máris hülye, alkalmatlan vezető.

Mégis, honnan tudhatta volna, hogy az a lefejezett nőstény vámpír Hollóember unokahúga volt? Hiszen nem is ismerte azt a szegény kislányt, talán egyszer látta, akkor is csak fényképen. És azt honnan tudta volna, hogy Gábor élet-halál között lebeg? Ezek tényleg azt hiszik, hogy akkor is pezsgőt akart volna bontani, ha tisztában van az igazsággal?

– *Mindig azok pufogatják másokra, hogy gerinctelen, akiknek még sosem kellett súlyos döntéseket meghozniuk.*

A nagyapja, Oszkár vette vissza a szót, aki már az imént is a racionális döntés mellett érvelt.

– *Kőbe kéne vésni – értett egyet Ignác.*

– **ÁRULÓ!**

A felmenők ítélete egyszerre ezer hangon zúgott fel.

1956-ban a Kamara renegátnak nyilvánította a szovjet csapatokkal szembeszálló Garabonciás Osztagot. Az ellenállás felszámolásával a Szovjetunió legerősebb szuperhősét, Cézium elvtársat bízták meg. Cézium – polgári nevén Vlagyimir Szoboljev – egyfajta univerzális szuperhősként formálta a XX. század titkos történelmét. Amikor nem teleportált, akkor hangsebességgel repült, miközben sem fegyver, sem varázslat nem ártott neki. Az ötvenhatos Garabonciás Osztag ódzkodott is egy nyílt összecsapástól, ehelyett megpróbálták törbe csalni. A Víztoronyba hívták tárgyalni a Szovjetunió szuperhősét, ahol előzőleg elrejtettek egy pokolgépet.

Nem akármilyen bomba volt az. Ágoston, a feltaláló álmodta meg, felhasználva saját tervezésű robbanóanyagát, amelynek a képlete nem fért volna el egy A/4-es lapon, viszont a hozzá-

valókat a háztartási boltból is be lehetett szerezni, még az ötvenes években is. Soha nem szabadalmaztatta, jogosan tartva tőle, hogy az elterjedése apokalipszist okozna, de Cézium elvtárs tiszteletére összekotyvasztott belőle jó tízkilónyit. Ágostonnak besegített Omenész, az atlantiszi mágus is, mégpedig olyan pusztító erejű varázsjelkkel, amelyeket utoljára a régi kontinensek elsüllyedése idején használtak. Magát a szerkezetet végül Oszkár, a mérnök eszkábálta össze és élesítette. Arra számítottak, a robbanás a Víztoronyban nem tehet kárt, ehelyett minden hatóereje Cézium elvtársra irányul majd, és ízekre tépi a Szovjetunió szuperhősét, vagy kirepíti az űrbe.

Soha nem derült ki, mire mentek volna a rettenetes pokolgépükkel. A bombát Oszkár ugyan a tervek szerint rakta össze, de ugyanazzal a lendülettel el is szabotálta a merényletet. Az acélrúgót ugyanis, ami kirántotta volna a helyéről a gyutacsot, kicserélte valami értéktelen bizbaszra, a „vas és acél országának” egy legújabb, tökéletesen hasznavehetetlen csúcstermékére, ami még a drót elnevezésre is méltatlan volt. Ennél fogva a szuperfegyver a kritikus pillanatban besült, és Cézium elvtárs pedig nemcsak megmenekült, de lemészárolta majdnem a teljes ötvenhatos magyar szuperhőscsapatot.

– *Mit árulóztok ostobák?* – tiltakozott Oszkár. – *Ki árult el kit?*

– *Te árultad el a hazádat!* – világosította fel József.

Csakhogy Oszkár egyáltalán nem érezte árulásnak a tettét. Akkoriban úgy vélte, és a mai napig tartotta magát ehhez az állásponthoz, hogy ha sikerülne is végezni Céziummal, azzal csak tovább rontanának a helyzetükön. A forradalom eleve bukásra ítéltetett; maroknyi magyar szuperhősnek a Kamara ellen szemernyivel sincs több esélye, mint pár ezer rongyos

felkelőnek a szovjet hadigépezettel szemben. Végül mindenképpen az erősebb kutya örül. . .

Mindazonáltal Oszkár is eljutott a megbánásig, és nem is sokára. Racionális gondolkodása ugyanis nem nyerte el a jutalmát, a szovjet szuperhős hálátlannak bizonyult. Miután megölte az akkori csapattagokat, Igazság óbcestert, Macskaleányt és Rontót, Oszkárral is könyörtelenül végzett.

– *Kutyafattya!* – fűzte hozzá Gáspár vitéz leírhatatlan gyűlölettel. – *Szégyellem, hogy közülünk való vagy!*

Oszkárnak elege lett a sértegetésből.

– *Hóbörgő vadparasztok!* – vágott vissza. – *El sem hiszem, hogy az őseim voltak. . .*

Ignác egyfelől örült, hogy a régi ügy elterelte róla a figyelmet, másrészt kijózanító döbbenet lett úrrá rajta. Hihetetlen, mennyire felerősödött a talentuma az utóbbi pár napban. Persze azelőtt is gyakran hallotta a felmenői hangját, de soha nem érezte őket annyira közel magához, mint mostanság. Néha ösztönösen a háta mögé lesett, mert olyan érzése volt, mintha mögötte ülneek.

A múlt pénteken, amikor összecsaptak Sztari Jenő maffiózóival, körülbelül harminc másodperc alatt átengedte a testét Gáspár vitéznek, aztán talán öt másodperc elég volt hozzá, hogy visszavegye tőle. Mind a kettő rekordnak számított, és azóta csak még közelebb érezte magához az őseit. Gyanította, hogy ha nagyon akarná, szempillantás alatt véghez tudnák vinni az átmeneteket.

Mindeközben a fejében a gondolat sebességével zajlott a kommunikáció. Régebben az felmenők egyáltalán nem tudtak beszélgetni egymással, legfeljebb az aktuális emlékező közvetí-

tésével, amelyhez meditáció, légyőgyakorlat, révülés, vagy legalább egy üveg konyak szükségeltetett. Most azonban egyenes adásban vitatkoztak.

Ignác nem is sejtette, mi okozhatta a változásokat. Továbbfejlődött volna? Csábító lehetőség volt a saját nagyságának betudni a változást, de kevés esélyt látott erre. Inkább a körülmények változhattak; mintha lett volna valami a levegőben, ami kedvezett a szuperhősöknek.

Azon az elátkozott pénteki napon, ami végül a csapat szétesésével végződött, a társai is rájöttek valamire a saját képességükkel kapcsolatban. Hogy miféle felfedezést tettek, azt Pannónia Parancsnok nem hallotta. Éppen a kincses padláson keresgélte hatásos vámpír elleni eszközöket és közben a felmenőivel is vitatkozott, amikor lassan eljutottak hozzá a hadműveleti központból a beszédfozlányok.

Ekkor hangzott el Lilla szájából az ominózus mondat, ami azóta is vádlón zengett a fejében:

– *Korrupt, hülye, gerinctelen alak. . .*

Szerencsére az ősei most nem kezdtek el rákontrázni; még mindig Oszkár árulásával voltak elfoglalva.

– *Te nem is vagy magyar!* – szitkozódott József, a lánglelkű hazafi.

– *Tényleg? És miért kellene magyarként gondolnom magamra?* – vonta kérdőre Oszkár. – *Pontosabban: miért kellene magyarként gondolnunk magunkra? Omenész talán magyar? Hát Antész? A jó Vitulus? És Cassius? Hát Nog? Még Dorog sem volt magyar!*

Oszkár egészen távoli őseket sorolt fel, akikkel kapcsolatban valóban kijelenthető, hogy semmi közük a magyarsághoz. Ignác felismerte nagyapja szándékát. A két nagyszívű elődöt, a

Hunyadi Liga veszett hírű lovagját, Gáspár vitézt, és a lángszívű szabadságharcos honvédőrnagy Józsefet nem győzhette le a saját pályájukon, érzelmi alapon vitatkozva. Az semmi máshoz nem vezetett volna, mint „nem-de” alapú kiabáláshoz, és végül oda-vissza anyázáshoz, amiben a mérnök úr, jobban mondva mérnök elvtárs, nyilvánvalóan alulmaradt volna. Oszkár ezért inkább a saját pályáján, a racionalitás terepén akart megmérkőzni velük.

Ignác ugyan magyarnak vallotta magát, de Oszkár érvei most elgondolkodtatták. Tény, ami tény, Pannónia Parancsnok emlékei tizenötezer év távolságba nyúltak vissza, és valóban, ebből a tizenöt évezredből csak az utolsó néhány évszázad emlékei kötődtek Magyarországhoz.

Ahogy elkezdte magában felidézni a nemzetség történetét, a vita előbb elhalkult, aztán véget is ért. Lehet, hogy csupán ennyi volna a kulcs? A múltidézés talán elterelheti a figyelmet a jelen problémáiról?

Ignác reménykedve továbbszötte a gondolatmenetet.

A „hol” kérdését az első évezredekben aligha lehetne megválaszolni, hiszen a földrajzi helyeknek jószerével még nevük sem volt. Pannónia Parancsnok legtávolabbi ősei a városok nélküli, vadonnal borított ős-Európában kóboroltak, és az ő szemükön keresztül figyelhette az emberré válás folyamatát. Ezeket a felmenőit – minden tisztelete ellenére – alig tudta megkülönböztetni egymástól. Bár a talentum már létezett, és az emlékek apáról fiúra szálltak, egyelőre nemigen tudtak mit továbbadni egymásnak. Abban viszont elévülhetetlen érdemekkel bírtak, hogy amire a horda egyszer rájött, és tudássá vált, az soha többé nem veszett el.

Később aztán váratlanul felgyorsultak az események. Atlantiszi rabszolgavadászok ütöttek rajta a horda szálláshelyén, és magukkal hurcolták a teherbíró férfiakat. Az első halálra keserűnek tűnő fordulat a vérvonal katasztrófája helyett a következő nemzedékek látványos felemelkedéséhez vezetett.

Az elhurcolt ősembert még evezősként dolgoztatták halálra egy nyolcfedélzetes hadi gályán, ám az unokája már templomszolgaként szorgoskodott a Napisten szentélyében. Pár évtizeddel később, a templomszolga unokája ugyan még mindig rabszolga státuszt viselt, de már egy varázslótoronyban söprögetett – takarító unokája pedig ugyanebben a toronyban írnokként rendezgette a tekercseket. A talentum egyre inkább érezte a hatását; miközben a hanyatló Atlantisz varázslói folyamatosan felejtettek, a mindenre emlékező rabszolgáik lassan előnybe kerültek velük szemben.

Az ükunoka már arra sem szorult rá, hogy lopva-lopakodva, suttymban lesse el a mesterek titkait. Kiváló képességei miatt kivételt tettek vele, és rabszolgából kiemelték mágustanoncnak, ami az atlantisziak merev társadalmi rendszerében súlyos szentségtörésnek számított. Végül ennek a rendszernek a megsértése vezetett a bukásához is. Azt még fogcsikorgatva eltűrték tőle, hogy rabszolgafiúból mágussá nőtte ki magát, de azt már nem, hogy mindeközben szerelmi viszonyba bonyolódott egy hercegnővel. Hogy minél jobban megalázzák, a varázslóknak járó méregpohár helyett rabszolgahóhérral fojtatták meg. Amikor kihirdették az ítéletet, a bírái szemébe nevetett. A magja addigra megfogant a hercegnő méhében, és így született a rettenetes Omenész...

Az atlantiszi eddig bírta ki, hogy ne kotyogjon közbe:

– *Ha akarnám, sem tudnám letagadni, de megkérdezném: miért olyan fontos a rabszolga felmenők kibangsúlyozása? Miért nem az atlantiszi hercegnő anyámra helyezzük a bangsúlyt, ha már ilyen messzire merészkedünk a múlt mélyébe? Nem lehetséges, hogy éppen ezért bukdácsolj így az életben, kisszerű utódom, Ignác?*

Az ősi, varázshasználó birodalmak pusztulását nyilván túlzás lenne egyedül Omenész nyakába varrni. Bár a háború kiterésében, amely során Atlantisz, Lemúria és Mu a történelem színpadáról minden tudásukkal és civilizációs vívmányukkal együtt átkerültek a tenger fenekére, alaposan benne volt a keze. Csakhogy ez a háború Omenésznek is elhozta a végzetet. Miközben világalomról, örök életről, és talán istenné válásról álmodozott, túlságosan elbízta magát. Ellenségei utolsó, kétségbeesett válaszlépése, egy orgyilkos töre tett róla, hogy legfeljebb az utódain keresztül élhessen tovább.

Az utódai pedig nem bizonyultak olyan ambiciózusnak, mint a mágus. Atlantisz bukása után Ignác ősei pár évezredre rítul visszasüllyedtek a barbarizmusba. Az emlékezők minden erejükkel azon munkálkodtak, hogy megőrizték a tudás lángját, amíg az új típusú ember, a *homo sapiens* elfoglalja az özönvíz előtti civilizációk helyét, és a saját fejlődési útjára lép.

A nagy folyóvölgyi társadalmak felemelkedésétől kezdve Pannónia Parancsnoknak egyre gyakrabban sikerült azonosítania a helyszíneket. Mezopotámiát elhagyva az emlékezők évszázadokat töltöttek az ókori hellén poliszokban, hol rabszolgaként, hol szabad polgárként. A szerencse ilyesfajta forgandósága Rómában is kitartott, egészen addig, amíg az egyik szerencsétlen ős nem csatlakozott a balsorsú *triumvir*, Crassus

kelet felé menetelő légióihoz. Ez a döntés azt eredményezte, hogy az ősei hosszú évszázadokra szem előtt tévesztették Európát, Róma békéje és sötét középkor szinte teljesen kimaradt – leszámítva egy rövid kirándulást, Attila király hunjai között lovagolva –, helyette Ignác alaposan kiismerhette Belső-Ázsia nomád világának titkait.

Éppen a hunok okozták neki a talentum mellé kapott legnagyobb csalódást is. A felemelkedést, a nagyszabású hadjáratokat, Attila birodalmának rövid tündöklését végignézhetette a hun felmenők emlékei között, de a fejedelem halálát és a temetést elrejtették előle. Pedig Ignác már gyermekként Attila sírjának a felkutatásáról álmodott, jóval azelőtt, hogy hozzáférhetett volna az emlékekhez. Csakhogy Görke, a táltos tanítvány, aki nem pusztán kortárs volt, de egyenesen testközelből élte át a végórákat, varázserejű táltosfőzet segítségével még a talentum előtt is elrejtette a legnagyobb titkokat. Pedig Pannónia Parancsnok mindent megadott volna érte, hogy megtudhassa, mit rejtettek el abba a sírba Attila teste mellé. Ha nagyon erősen összpontosított, a talentum segítségével elérte ugyan Görkét, de szóra már nem bírhatta. Így aztán maradt a hagyományos módszer, az ásatás, mindeddig eredménytelenül. És Gáspárnak sajnos igaza volt abban, hogy már hónapok óta nem utalta el a régészek fizetését. . .

Ignác érezte, hogy a kórus ettől megint felerősödött a fejében, ezért megtörölte izzadó homlokát, és újra a múltjára összpontosított.

Az első alak, aki Magyar Királyság területén telepedett le, a Dorog nevű lovasíjász, a mongolok előtt menekülő kunokkal érkezett a Duna-Tisza közére. Nemesi címhez száz évvel ké-

sőbb sikerült jutni a Farkas nevű szabadlovas révén, aki a Drugeth-család kíséretében vetődött el a királyi udvarba. Farkas szemfülesen észrevette, hogy a részeg Zách Felicián a kardmarkolaton tartva a kezét tántorog a királyi család asztala felé. Az elsők között mozdult; a csapást, ami kettészelte volna a királynét, egy lócéval fogta fel. A jutalmul kapott nemesi cím mellé felvette a Homonnai nevet, melyet az emlékezők azóta is büszkén viseltek.

– *Egy név és három falu, amiből kettőt majdnem kitakarított a pestis, cserébe a királyné és a trónörökösök életéért. Hidd el nekem, már akkor sem becsülték meg a hősokeket. . .*

Ahogy a lamentálásból is kitűnt Ignácnak, Farkas ereiben már vitathatatlanul magyar vér csorgott.

A királynő megmentője, Homonnai Farkas valamikor a tizennegyedik század derekán adta tovább a talentumot, majdnem hétszáz éve. Vagyis Oszkár védekezése, miszerint semmi köze a magyarokhoz, meglehetősen ingatag lábakon állt. A felmenők nem is fogadták el, de ha Ignác nagyapja okosabb érvekkel hozakodik elő, valószínűleg azokat is elvetették volna. Mint minden közösségnek, a talentumot egymásnak tizenötezer éven keresztül továbbadó emlékezőknek is szükiségük volt bűnbakra, akit minden rosszért hibáztatni lehet, és aki eltereli a figyelmet a saját vétkeinkről. . .

– *Hitvány áruló!* – dörögte Kelemen – *Mások a vérüket adták ezért országért, te meg elárulod!*

Homonnai Kelemen, Gáspár vitéz nagyapja valóban sokat mesélhetett volna a kiontott vérről. Annyi foglyul ejtett jobbagyot húzatott karóba a Budai Nagy Antal-féle parasztfelkelés leverésekor, beleértve a nőket és a gyerekeket is, hogy rá kellett

parancsolni, azért hagyjon meg néhányat a földet túrni is... A tizenötezer éves vérvonal legrosszabb életű alakjaként ha valakinek megérte, hogy Oszkár árulása soha ne merülhessen feledésbe, és elterelje a figyelmet mások hitványságáról, az ő volt. Nem csoda hát, hogy hallatta a hangját.

– *Csak a kötelességemet teljesítettem, oktalan, vajszívű leszármazottam.*

Ignác gyomra felfordult az ezerszer is jól ismert, átkozott hang hallatán. Hogy éppen tőle, Homonnai „Népnyúzó” Kelemenről érkezzen vád...

– *Mindazonáltal ma háborús bűnösnek neveznének, akit az sem tesz rokonszenvesebbé, hogy előzőleg a csatatéren senki se látta!* – vágott vissza neki méla undorral, és próbált többet nem gondolni rá

– *Huzugság!* – üvöltötte Kelemen, de a tiltakozása hamvába holt. Mindenki tudta, aki később született nála, hogy csak akkor kezdte felcsatolni a páncélját, amikor a nemesi hadak már áttörtek Kolozsvár falain.

Ám a kisemberek szenvedésére érzéketlen nagy hatalmú uraságok mellett akadt rengeteg gyarló apróhal is, útonálló és bérgyilkosok; pénzhamisítók és sikkasztók; megvesztegethető bírák és szélhámosok; stricik és rabszolga-kereskedők; házasságszédelgők és csepűragók. A Vitulus nevű római ősiük még egy Vesta-szüzet is megrontott. Ignác apja, András pedig elvtelen kettős, sőt hármás ügynökként kémkedte végig a hidegháborút.

A leghangosabban éppen azok becsmérelték az árulót, akik az életük során számos vitatható tettet elkövettek. Hozzájuk csatlakozott a kevésbé tetterős felmenők alkotta mocsár, az arctalan sokaság, akik beérték annyival, hogy a talentum segítségével kényelmes életet biztosítsanak maguknak, vagy akár

arra is rávetemedtek, hogy a használatával tisztességtelen előnyökhöz jussanak.

Csakhogy Oszkár már túlságosan régóta viselte a vérvonal bunkója címet. Egyre unalmasabb volt mindenért őt hibáztatni, kezdett esedékessé válni egy új közellenség megbélyegzése. Ignác biztosra vette, ha beárulja Lillát és Konrádot a Kamaránál, azonnal átveszi Oszkártól a leghitványabb alak kétes dicsőségét, aztán viselheti az idők végezetéig.

– *Nos, ettől legalább nem kell tartanod. Hiszen senki nem lesz, aki emlékezze a gyengeségedre. Tizenötezer év alatt te vagy az első felelőtlen alak, aki nem nemzett fiút, akinek továbbadhatná a talentumot.*

Ignác keserűen gondolt arra, hogy ezzel nehéz lesz vitába szállni. A figyelmeztetés Homonnai Richárdtól, a napóleoni háborúkban vitézkedő huszártiszttól érkezett, de azon nyomban felháborodott hangok egész kórusa csatlakozott hozzá.

Richárd a wagrami csata előestéjén hallotta meg a sötét szárnyak suhogását. Azonnal nyeregbe pattant, és Pozsonyig meg sem állt, ahol az éjszakát Irma nevű jegyesével töltötte, és hősiesen gondoskodott a vérvonal továbbörökítéséről. Hajnalban indult is vissza, az első kürtszóra ismét a huszársjai élén állt. Addigra sajnos lelepleződött a szökése, és az ezredparancsnoka azzal fogadta, hogy a csata után hadbíróság előtt felel érte. Szinte bizonyosan halálra ítélték volna, de ezt a szégyent Richárd nem várta meg. Amikor kétségtelenné vált Napóleon győzelme, és elrendelték a visszavonulást, ő inkább a másik irányba fordította a lovát, és előreszegezett szabályával gázolt francia gránátosok teniszpálya nagyságú gyalogos alakzatába. Így vált az előérzete önbeteljesítő jóslattá.

Richárd huszártisztként nem alkotott maradandót. Nagy álma, miszerint legalább akkora harcosként emlékszik rá az utókor, mint az elődei közül Gáspár vitézre, szertefoszlott a vagrami csatában. Ugyanakkor mégiscsak hérosszá magasztosult: a hivatalos történetírás is gyakorta megemlékezett a fiatal magyar huszár vitézségéről, és az emlékezők egyenest a vérvonalat megmentő hősként ünnepelték.

– *Megmentettem, hogy azután eltékozzolhasd. . .* – morogta Richárd.

Ha valamire soha el nem felejtették volna emlékeztetni, az a képesség továbbadását veszélybe sodró gyermektelensége volt. A vádaskodásuk nem állta meg a helyét. Pannónia Parancsnok természetesen törődött a jövővel, csak éppen jól kigondolt és észszerű megoldásában, a neves svájci magánklinika spermabankjában a múltbéli férfiak nemigen bíztak meg.

Pedig Ignác sem így tervezte. Az egyetem elvégzése után azonnal megnősült, ám a harmadik x betöltése előtt el is váltak. A két kezén meg tudta volna számolni, azóta hányszor beszélt Ágotával. A férfi, aki mindenre emlékezett, komoly bajba került, amikor fel kellett idéznie az exneje arcvonásait. Gyermek nem született a frigyből, új kapcsolatot pedig nem keresett magának. A házasságuk tulajdonképpen Ignác szuperhőssé válására ment rá – Lillának történetesen igaza van abban, hogy a talentum lehetetlenné teszi a hétköznapiak nevezhető, normális életet.

Napra pontosan a második házassági évfordulójukon történt, hogy az apját, Homonnai Andrást tarkón lötték a Ljubanka utcai KGB-épület alagsorában. Ugyanabban a pillanatban az emlékek áradata Ignácra zúdult. Mire az apja testét névtelen sírba lökték Moszkva egyik külvárosi temetőjében,

Ignác már tökéletesen értette a képességét, és azt találgatta, miképpen vehetné hasznát.

Akkortájt még szó sem volt a Garabonciás Osztag újjáalakításáról. Az apja küldetése, bosszút állni Céziium elvtárson, pedig eleve hidegen hagyta Ignácot. Bár az ősei emlékei között kalandozva borzongva figyelte a Kamarát, Céziiumot, az utolsó magyar szuperhős alakulat tragikus pusztulását, abban reménykedett, szerényen meghúzhatja magát, és egy életen át élvezheti a képessége előnyeit anélkül, hogy a vállára kellene vennie a talentummal együtt járó kötelezettségeket is.

A képesség élvezetén pedig – mi tagadás – azt a tevékenységet értette, amit szuperhősei megvetően csak *mozizásnak* hívtak. Hamarosan már minden szabadidejét ennek a szórakozásnak szentelte, a házasságára, a családalapításra többé egyáltalán nem gondolt.

A társai a legtöbbször beérték annyival, hogy a háta mögött gúnyolódjanak rajta, de a „tapintatos” Hollóember párszor nekiszegte a kérdést, miért olyan fontos ez neki, hiszen csak szórakozásról van szó. Ignác felhívta rá Gábor figyelmét, hogy alkalmanként a pap is szokott a saját örömére repülni. Hollóember ezt készségesen elismerte, de rögtön hozzá is tette, az csak kikapcsolódás, amit soha nem helyezne a kötelezettségei elé. Így aztán Pannónia Parancsnok nem tehetett mást, mint hogy megpróbálja elmagyarázni, a saját mozizása miatt több ezerszer a legújabb hollywoodi sikerfilmmél.

Ágota családjában szokás volt kijárni a Lovira. Egy ízben a felesége hosszas unszolására Ignác is csatlakozott hozzájuk. Élvezetesnek találta a lóversenyt, így amint hazaértek, elkezdett látványos lovas kalandok után kutatni az ősei emlékei

között. József, a honvédőrnagy, Richárd, a huszártiszt, vagy Gáspár vitéz múltjában egymást érték a remek vágták – alkalmanként golyózáporban vagy nyíleső közepette –, de a legizgalmasabbnak a kun Dorog kalandját találta.

A kun harcos a lova nyakára borulva nyargalt végig a hólepte a sztyeppén, a sarkában egy teljes mongol csambullal. A mongolok nyilai a füle mellett süvítettek el, a lovak patái az emberek feje magasságáig felverték a sáros hólét. Pár mérföld után, amikor már a szívós kis hucul lovak is kezdtek kifulladásni, befagyott folyócska állta útját a lovasoknak. Dorognak nem maradt más választása, mint behunyt szemmel átszáguldani a vékony jégen. Sikerült, és a túlparton is fel tudott kapaszkodni a meredélyre, a lovasok üldöző tömege alatt azonban beszakadt a jég. Dorog egy ideig kárörvendve figyelte a mongolok küzdelmét a túlélésért, végül leakasztotta a nyeregkápáról az íját, és egymás után, a módszeresen lenyilazta a túlpartig elvergődő harcosokat.

Káprázatos hőstett volt, és Ignác a *firstperson* nézetnél jóval közelebbről, belülről élhette át a hajszát. Ehhez képest a Lovi... Soha többé nem kísért el a feleségét, miként egy idő után a mozi, a színház, a tévé, a rádió, a könyvek és az újságok is hidegen hagyták.

Hollóember azt felelte, ezt természetesen megérti, de aztán megalázó módon mindenféle gyenge alakokhoz kezdte hasonlítani Ignácot, drogfüggőkhöz, alkoholistákhoz, olyan felelőtlen téglásdúlói apákhoz, akik a pénznyelő automatába dobálják a családi kasszát... Ignác legfeljebb abban hasonlított ezekhez a figurákhoz, hogy végül az ő házassága is zátonyra futott.

A legtöbb házasság abban megy tönkre, hogy a férfi egyre kevésbé szeret hazajárni. Ágota ebből a szempontból nem panaszkodhatott, Ignác letette a munkát a hivatalban, és egy óra múlva már otthon is volt. Csakhogy ezután bezárkózott a vendégszobába, végigdőlt kedvenc foteljában, és máris utazott a múltba. Nem számított ritka alkalomnak, hogy péntek délután hazaért, magára zárta az ajtót, és hétfő reggelig nem került elő. Olyan mély transzban élte újra ősei kalandjait, hogy általában meg sem hallotta Ágota dörömbölését. Kezdetben, tapasztalatlan emlékezőként több baleset is érte. Egy alkalommal majdnem kiszáradt, amikor nem készített magának vizet a fotel mellé, máskor pedig a száradással ellentétes előjelű, igencsak szégyenletes kellemetlenség érte; és ezeket az eseteket egyáltalán nem tudta megindokolni a feleségének.

Csak egyetlenegyszer próbálta elmagyarázni Ágotának, mi történik vele. A nő úgy vélte, az álmai a történelem iránti fokozott érdeklődéséből, és kimeríthetetlen képzelőerejének találkozásából születnek. Logikus magyarázat, ugyanakkor nem állta meg a helyét. A történelem éppen azért kezdte érdekelni, hogy jobban megértse, mit lát az álmai során. A képzelete sem repítette soha sehova. Ignác nem fantáziált, hanem *emlékezett*, ami teljesen más kategória, hatalmas különbség.

Kezdetben, tapasztalatlan utazóként nemcsak furcsa balesetek érték, hanem sokkal súlyosabb sérülések is. Egy alkalommal például több bordája bánta, amikor a tizenhetedik századi hajdú őse, Homonnai Bálint lovastól zuhant egy török ágyúra. Miután akháj őse, Antész találkozott a trójai pajzsfalal, két hétig nem tudott bejárni a hivatalba. A munkahelyén persze sikerült azzal megindokolnia a sérülést, hogy leesett a

létráról, de a felesége nagyon jól tudta, hogy nincs is létrájuk. Abból is betegszabadság lett, amikor Richard wagrami csatában a franciákra rontott. A golyók elkerülték ugyan, de egy szurony átdöfte a combját, a hegyét csak a nyereg állította meg. Ignác szerencsére felriadt az álmodozásból, mielőtt a huszár lefordult volna a lováról, és a franciák végeznek vele, de a fájdalom csak nem akart elmúlni. Azon kapta magát, hogy vértócsában ül; a nadrágja átdöfött combjához tapadt. Annyi ereje maradt, hogy érszorítót rögtönözzön a derékszíjából, aztán elkússzon az előszobáig, és hívja a mentőket. Az ügyeleten viszont képtelen volt elmagyarázni, hogyan szerezte a sebet.

Persze a házasságát nem csupán a megmagyarázhatatlan sérülések vágták gallyra. Amikor igazán mélyen elmerült az ősök által leélt életek útvesztőjében, nemcsak a test sérüléseit, de a hús örömeit is újraélhette.

Gáspár, a Hunyadiak vitéze több lánnyal volt, mint ahány török koponyát bezúzott a láncos buzogányával, pedig az utóbbi tevékenységet tizenöt évesen, Hunyadi János Balkánra vezetett „hosszú hadjáratában” kezdte és csak nyolcvan évvel később, Mohácsnál fejezte be, ahol úgy vett részt a janicsár falanx elleni rohamban, hogy előzőleg arra kérte az dédunokáit, kötözzék a lovához. Ez volt az utolsó emlék Gáspár életéről.

Gáspárnál nagyobb csajmágnésnek – bár ezt a szót akkortájt még nem ismerték – csak Ferdinánd számított. Honmonnai Ferdinánd II. Rákóczi Ferenc különmegbízottjaként teljesített szolgálatot a francia udvarban, azzal a küldetéssel, hogy évről évre kilobbizza a kuruc mozgalom anyagi támogatását. A laza erkölcseiről elhíresült francia udvarban a mokány kuruc valóban mindent megtett a hazáért, nemcsak

diplomataként, de egzotikus vadkeleti szeretőként is öregbítette a magyarság hírnevét.

Bár Gáspár és Ferdinánd biztos ízlésűnek számított a nők terén, Ignác a legszívesebben Dorog, a kun harcos emlékei között kereste az erotikus kalandokat. Neki a Kökény nevű szeretője édesítette meg az éjszakákat, akit a besenyőktől rabolt magának. Hihetetlen firma volt az a Kökény; egyetlen csettintésre megtett bármit, amire Ágotát órákon át tartó lámpaoltás utáni könyörgéssel sem lehetett rávenni. Miután megszökött, Dorog még hónapokig dühögött. Ignác, aki hétszáz év távlatából és a kívülálló szemszögéből követte az eseményeket, távolról sem vette biztosra a szökést. Erősen gyanította, hogy szegény besenyő lányt Dorog első felesége, Sebe mérgezte meg, aztán a többi asszonnyal vagy a Tiszába vetették a testét, vagy a régi döggútba, a tábortól északra.

Ágota persze semmit sem sejtett ezekből a malackodásokból, de anélkül is hamar elege lett belőle, hogy a férje hazaér a munkából, bezárkózik a szobába, aztán az éjszaka közepéig vagy másnap reggelig elő sem kerül. Ám Ignácot már semmi más nem érdekelt, csakis a felmenői kalandjai. Amikor kimondták a válást, a nő vihetett mindent, kocsit, tévét, hifit, mosógépet; Ignác a szobabútorok közül is csak az ellazuláshoz használt foteljához ragaszkodott.

– *Nem lett volna szabad elengedni!* – sóhajtott Ferdinánd, Rákóczi ügynöke. – *Mi lett volna belőlünk, ha mindenki úgy gondolkozik, mint te? Hol lennének most? Miattad fog megszakadni a vérvonal!*

Ignác azonban nem volt róla meggyőződve, hogy a mulasztásával végveszélybe sodorta az emlékezők tizenötezer éves dinasztiaját. Ugyanis annak az esélye, hogy egy vérvonal

úgy maradjon fenn közel tizenöt évezreden keresztül, mint az övék, a lottóötösnél is csekélyebb volt. A felmenői öntelten azt képzeltek, a talentum kincs, és ők adják tovább egymásnak apáról fiúra. Ignác inkább úgy vélekedett, a talentum patka, amely az idők hajnalától csörgedezik a jövő felé, és mindig megtalálja a saját medrét, vagy ha nem, hát kivájja magának. Merőben valószínűtlen, hogy egyetlen ember felelőtlensége véget vethetne az útjának.

– *Én erre nem bízniék rá mindent. A jelen ismereteink szerint te vagy az egyetlen emlékező az egész földkerekségen. Honnan tudod, hogy az idők hajnalán nem született-e még száz hozzád hasonló?* – kérdezte az apja, Homonnai András.

– *Téged meg ki kérdezett?*

Apák és fiúk viszonya igen speciálisnak számított a vérvonalon belül. A nagyon kevés beavatott ember, akinek Ignác néha beszélt a képességéről, valami oknál fogva azt feltételezte, olyan apák és fiúk között, akik ennyire jól ismerik egymás életét, sőt még a másik gondolataival is tisztában vannak, csakis kölcsönösen bajtársias, patriarchális viszony létezhet. A valóságban azonban semmi sem állt ennél távolabb.

Apák és fiúk az idők kezdetétől az idők végezetéig marták egymást. Homonnai Szilárd, a reformkori emlékező a mai napig nem állt szóba a fiával, József őrnaggyal; a konfliktus oka egy elkártyázott birtok volt. Cassius, a nagy római utazó sem bocsátotta meg a fiának, Vitulusnak a Vesta-szűzzel kapcsolatos affért. Gáspár vitéz, aki olyan sokáig élt, hogy a dédunokájának, Miklósnak adta tovább a képességet, a mai napig becsmérlően beszélt arról, hogy Miklós rettegett kardforgató helyett holmi betűmetszőként vált világhírűvé... De

nem akadt még egy olyan páros, mint Ignác és András. Hoszszú évekig egyáltalán nem álltak szóba egymással, ha pedig mégis kísérletet tettek a kommunikációra, az pillanatokon belül heves és kölcsönös vádaskodásba fulladt.

Ignác az apjáról sokáig csak ugyanannyit tudott, mint bármely másik elhagyott gyerek: hogy kellett lennie. (És az édesanyja, Zsófia sem sokkal többet.) Egészen szuperhőssé válásának napjáig várhatott rá, hogy a rázúduló emlékekből kissé jobban megismerhesse Andrást. Az anyjával kapcsolatos emlékekhez Ignác még ekkor sem fért hozzá, nyilván a talentum jótékony hatásaként; roppant kellemetlen lett volna, ha a naplőemberek szükségszerű tudathasadását még egy *Ödipusz komplexus* is súlyosbítja.

Az azonban a rendelkezésre álló emlékanyagból is kiderült, hogy a fiatal Andrást sokáig semmi más nem éltette, mint bosszút állni Cézium elvtárson. Ezzel az életcéllal feküdt és kelt, és amikor húszéves múlt, eleve azzal a hátsó szándékkal vetett szemet Ignác édesanyjára, hogy biztosítsa a vérvonal továbbélését, mielőtt átszökne a Szovjetunióba Céziumra vadászni.

– *Vagyis még azelőtt teljesítettem a dinasztia iránti kötelességem, hogy elindultam volna a szívem vágya után. . .* – jegyezte meg András.

András Ukrajnában személyazonosságot cserélt egy kárpataljai magyar fiatalemberrel, Omenész egy segítségét felhasználva magára öltötte a vonásait, és bevonult helyette a Vörös Hadseregbe. Ragyogó intellektusával, amelyet közel tizenötezer év tapasztalata táplált, hamar kitűnt a sorállományból. Kiemelték, előbb tisztet, utóbb tisztképzőbe küldték, végül pedig akadémiára. Harmincévesen már a KGB sorait

erősítette, negyvenévesen pedig igen magas beosztást töltött be ebben a rossz emlékű szervezetben. Újabb pár év múlva pedig elérte azt a magasságot, amikor már olyan szintű államtitkokba is beavatták, mint például a szuperhősök létezése, és végre kezdődhetett volna a vadászat Cézium elvtársra. . .

De nem kezdődött; András lemondott a bosszúról, és a saját mániáinak kezdett el élni.

Főként ez volt az oka annak, hogy Pannónia Parancsnok, ahányszor csak meghallotta a Cézium elvtárs nevet, azonnal ökölbe szorult a keze. A többiek azt gondolták, ez a régi keserűség megnyilvánulása, vagy a bosszúvág kifejezése, pedig Ignác nem igazán gyűlölte Szoboljevet, mint ahogy vendettára sem áhítozott. Az apjára haragudott ilyenkor. Elsősorban azért, mert az indok, amiért az apja elhagyta gömbölyödő hasú barátnőjét, ezzel okafogyottá vált. Ennél fogva az is százszor jobban fáj, hogy András egy percig sem mérlegelte, milyen élet vár Kerepesőn – ami a hatvanas években sokkal jobban hasonlított falura, mint budapesti városrészre – egy egyedülálló anyára és a fiára. Másodszorra pedig azért, mert az apja végül lemondott a küldetéséről, és így Cézium elvtárs problémáját ráhagyta a következő nemzedékre. Ha egyszer Szoboljev úgy dönt, hogy visszatér – márpedig az eszméhez örökké hűséges Cézium elvtárs nem csak az ötvenhatos népfelkelésért, de a nyolcvankilencvenes határnyitásért is komolyan neheztelt a magyarokra –, akkor Pannónia Parancsnoknak kell majd szembenéznie vele. . .

Annak, aki az emlékei közé pillanthatott, hamar kiderült, hogy András viszonylag korán, a Moszkvába kerülése után pár évvel beismerte, nincsenek egy súlycsoportban a Szovjetunió

szuperhősével. Ezután akár haza is térhetett volna a családjához, de Ignác apja addigra már függővé vált. A hírszerzés világa volt a drogja; a rejtélyes játszmák, melyek még lábjegyzetként sem kerülnek be majd a történelemlétkönyvekbe; a történelem menetét is befolyásoló, alattomos árnyháborúk. Még a felmenők emlékei sem izgatták, helyettük inkább saját kalandokat kerestett, ami összességében nyilván roppant pozitív hozzáállás volt, de a fiú szemszögéből, aki hazavárta, már kevésbé.

András elvtelenül csinálta végig a hidegháborút; rossz viccnek tartotta a kommunizmust, de a nyugat hívének sem számított. Mit sem érdekelt, a ruszki vagy jenki kerekednek felül végül, számára minden perc jutalomjáték volt a nagy saktáblán, hiszen magáért a kémkedés öröméért kémkedett. Csak azért élt, hogy mindenkit az orránál fogva vezethessen: CIA, KGB, MI6, Moszad, III/I csoportfőnökség, az összesnek jelentett, és mindet becsapta. Nem érte be azzal, hogy a rendelkezésre álló információkat adja-vegye, újakat talált ki, aztán ezeket a fals értesítéseket bedobta a hírszerzés forrongó üstjébe.

A kémszervezetek olyan szovjet vadászgéptípusoknak, amerikai műholdaknak, brit fantom-tengeralattjáróknak, kételtű izraeli harckocsiknak próbáltak utánajárni, amelyek András fején kívül sehol máshol sem léteztek. A katonai térképekre pedig soha nem létezett települések kerültek fel, rákétasilókkal, kiképzőtáborral vagy éppen szupertitkos kormánybunkerekkel.

A hidegháborús fegyverkezési versenynél csak a nőügyeket bírta jobban. Általa kitalált grúz dandártábornokok randevúztak soha nem létezett moszkvai prímabalerinákkal, olyan

krími dácsákban, melyekről még senki sem hallott. Ugyan- ez fordítva is működött; amerikai alelnököket hozott össze hollywoodi üdvöskéssel, brit lordokat éjszakai pillangókkal a Sohóból. Soha nem félt; amikor a legközelebb állt a lebu- káshoz, azokat az adrenalinlöketeket még a szexnél is job- ban élvezte.

Ugyanakkor a játszmának sosem lehetett vége. Nem terít- hette ki az asztalra a lapjait, és nem nevetetett a játékosár- sai szemébe: ezt mind beszoptátok! Emiatt örökös kielégü- letlenség érzet gyötörte, ami lassan, de biztosan eljuttatta a szükségyszerű csömörig. Végül nem bírta ellenállni a kísértés- nek: a hibát, amely a Ljubanka utcai vallatósobába juttatta, szándékosan vétette.

– *Akármilyen életet is éltem, mielőtt belekezdtem volna, még teljesít- tettem a vérvonallal szembeni kötelességemet. Ezért lehetsz most itt, hisz- tis, sértődött utódom. . . De 2050-ben már nem lesz emlékező, aki röhgö- hetne rajta, hogy a fasz apját a szuperhőstársai kivágták a Víztoronyból, mint macskát szarni!*

– Ó, hogy. . . – kezdte Ignác, de nem jutott el a gondolatsor végéig, a felmenők egyfolytában közbepofáztak, és egyér- telműen az apja pártját fogták. Hiába érezte úgy, hogy bár- milyen vitának, amit az apjával vív, csakis ő, az elhagyott gyermek lehet az erkölcsi győztese, az ősök másképp lát- ták. Most is András mellé álltak, nyilván az utolsó érve mi- att, mert bármilyen kiállhatatlan alak is volt, az utódlásról azért gondoskodott.

Hirtelen egy reszelős, ritkán hallott hang avatkozott a vi- tába:

– *Menni, keresni nőtényt! Horda nem tisztel, ha nem gyarapítod. . .*

Ahogy Nog, a legelső megszólalt a fejében, az összes többi felmenő tiszteletteljesen elhallgatott. Az őskori vadász aligha látta át az eredeti probléma bonyolultságát, a Kamarával és a zendülő szuperhősökkel, ám a másik veszélyt, a vérvonal megszakadását tökéletesen érzékelte.

A legtávolabbi előd, az őskori Nog nem pusztán az ősapának járó, kötelező elismerést élvezte. Főként azzal vívta ki az utókor tiszteletét, hogy a leszármazottaival ellentétben minden eredményét önerőből érte el. Azok pedig nem voltak csekély eredmények.

Nog leggyőtrőbb gondja az volt, hogy hogyan foglalhatnák el a dús füvű, ligetekkel borított síkságot a laposfejűek hordájától. Az ellenséges törzs hatalmas számbeli fölényt élvezett a hegyoldalak barlangjait lakó simabőrű néppel szemben, amelyből a vadász is származott. Ráadásul a laposfejűek harcosai nem csak számukban múlták felül a simabőrűek vadászait, de természetesebbek, szívósabbak is voltak. Nog a maga nyiladozó értelmével is rájött az ok-okozat összefüggésre. Ha a gazdag síkságon élhetnének, ők sokasodnának, ők erősödnének, és a laposfejűek kényszerülnének rá, hogy meghúzzák magukat a hegyoldalak nyirkos barlangjaiban.

A változtatás eszközét az új, hosszú szárú íjban látta, amit saját maga készített, és olyan messzire tudta vele repíteni csonthegyű nyilait, mint előtte senki más. Ám a társai nem bíztak sem benne, sem a fegyverében, Nog ezért úgy határozott, párviadalra hívja a laposfejűek vezérét, Guart. Ha az ellenséges törzsfő fejével térne vissza a hegyek közé, a népe elhinné, hogy a laposfejűek legyőzhetőek.

A dobok és a füst nyelvén is megüzente Guarnak, hogy vár rá a folyókanyarulatnál. A laposfejű főnök persze elfogadta a kihívást. Az összecsapást, amelyet a legyőzhetetlenek hitt ellenség arccal a sárban, fél tucat nyíllal a testében fejezett be, Ignác nagyon sokszor végignézte.

A terv bevált, Guar legyőzése után népe harcosai egy emberként sorakoztak fel Nog mögött. A következő telet az újfajta íjak készítésével töltötték, aztán a tavasz beköszöntével új lapot írt a történelem. Nyár elejére lenyilazták az összes laposfejű harcost, védtelenül maradt asszonyaikat agyonverték, a gyerekeket pedig feláldozták oroszlánistennek, krokodilistennek és medveistennek. Nog büszkesége leírhatatlan volt. Biztos persze nem lehetett benne, de eszes fickó lévén nagyon is sejtette, nem csak egy szavanna cserélt gazdát, és ettől a következő évezredek történelme is egészen másként alakult.

Ignác tizenöt évezreddel később is osztozott vele az örömben, legalábbis általában, bár ebben a pillanatban éppen Nog közbeugatása miatt érezte úgy, hogy betelt a pohár.

Már csak az hiányzott, hogy kioktassa egy kibaszott ősember!

– *ELÉG legyen! KUSSOLJATOK, bazmeg!*

Az asztalra csapott, mire forró kávé fröccsent a kezére. A vita tehát addig sem tartott, hogy a kávéja kihűlhessen, ennek ellenére egy örökkévalóságnak érezte. Szerencsére a kirohánás megtette a magáét, a hangok most elhallgattak a fejében, és végre egyedül maradt.

– Jól van, Ignác?

A jogos kérdést Rózsika tette fel, az osztályvezető titkárnéje. Ignác elképzelné nem tudta, hogy kerülhetett ide – hiszen

az asztala az iroda másik végében volt, a lehető legmesszebb tőle – , vagy hogy nem vette észre, amint felé tart. A tekintetét látva azonban rádöbbsent, hogy minden eddiginél nagyobb bajban van, mert jól érzékelt a szinte misztikus könyörtelenséget az ártatlannak tűnő kérdés mögött.

Omenész egyszer elmagyarázta neki, hogy a legjobban sikerült varázslatok esetében is van néhány ezreléknyi esély arra, hogy a valóság elutasítja a kért változást, és nem hajlik el a garabonciás akaratának irányába. Rózsika volt a kivétel. Ha ő mondott valakinek valamit, mondjuk a főnökének néhány szót az irodában folyó dolgokról, akkor abból mindig százszázalékos következményekkel járó valóság lett.

– Igen, hogyne – hazudta Pannónia Parancsnok, és érezte, hogy előnti arcát a veríték. . . a lelkét pedig a totális megszegyenülés. Az általa élt számos élet közül ez a huszonegyedik századi, a külvilág felé mutatott volt a legszánalmasabb. Az utóbbi tíz évet ugyanannál az íróasztalnál töltötte, és az elé került beadványokra nyomott *elutasítva* vagy *elfogadva* pecsétet. Nem ő döntött a két változat között, gyakran még a folyamodványok tartalmát sem ismerhette, csak pecsételt és iktatott. Ezzel a tevékenységgel Rózsika szemében a takarítónők státuszának szintjéig sem ért fel, és számtalanszor próbálta már meg így vagy úgy kirúgatni innét. . . amellyel mindig előállt az a helyzet, hogy a Magyarországot oltalmazó szuperhős alakulat parancsnoka egy, a munkahelyi intrikáláson kívül semmi máshoz nem értő, vénségére nyilvánvalóan embergyűlölővé vált matróna előtt magyarázkodott, és próbálta bebizonyítani a nélkülözhetetlenségét és az alkalmasságát.

– Nagyon sápadt – folytatta Rózsika.

– Azt hiszem, igaza van – ismerte be Ignác. – Émelygek is kissé.

Ez történetesen igaz volt. Úgy érezte, mindjárt megfullad, a falak összenyomják, és megvakítja a monitorok villogása.

– Napjában három perc cigiszünet mindenkinek jár – biccentett Rózsika olyan mosollyal, amit látva Ignácnak még a felmenői is elhitték, hogy ha ez a nő fegyverrel őrködne a munkarend felett, akkor az életükből lenne ennyi hátra. – Azért ne hanyagolja a munkát. Sok teendőnk van még mára.

Már csak ez hiányzott. Ignác valamit motyogott az orra alatt, és sápadtan figyelte, ahogy a nő visszatér a maga asztalához. És bár Rózsika csak lopva és egyszer nézett rá vissza, Ignác tizenötezer éves tapasztalat bizonyosságával állította, hogy vérszagot fogott. Magában már nyilván a következő lépését tervezgethette, és addig nem is áll le, míg el nem jut legalább a kirúgása lehetőségének felvetéséig.

És Ignác életében először úgy érezte, hogy most nem tudna védekezni ellene. Ha kiderül, milyen állapotban jött be az irodába... a világ többi szuperhőse ellen volt esélye harcolni, de Rózsikát ilyenkor már senki sem állíthatta meg. A nő rosszabb volt még Céziium elvtársnál is...

Sietve döntött, mielőtt végiggondolhatta, mielőtt a felmenői reagálhattak volna: lekapcsolta a számítógépét, egy halomba húzta az iratait, és valósággal kimenekült az irodából. Közben elgyötört arccal bekopogott az osztályvezetőhöz, és vírusfertőzésre hivatkozva betegszabadságot kért magának, már érezkelhette is a felmenők rosszállással vegyes, méla undorát.

– Korrupt, hülye, gerinctelen alak!